

[Karl Otsen.]

sket det, som varede 12 år under 1919-loven og 15 år under 1931-loven, nemlig at vi med det forslag, som vi nu diskuterer, er kommet op på 30 portioners reguleringstillæg. I løbet af kun 4 år er det lykkedes at undergrave forudsætningerne for vor og organisationernes tiltræden af loven i 1946. Prisfaldet udeblev, og i stedet for fik vi devaluering, og reguleringsportionernes antal er med dette forslag, som jeg nævnte, steget til 30. Inden det forelagte forslag har nået at blive lov, er vi endvidere blevet gjort bekendt med, at aprilpristallet har gjort et spring på 7 points op til 322, og vi går alle med frygten i os for, at julipristallet skal fortsætte opefter. Og der er intet i den almindelige økonomiske politik, som den høje regering fører, der giver os berettiget håb om, at pristalskurven vil bøje nedad.

Jeg må derfor på mit partis vegne konstatere, at forudsætningen for vor tiltræden af loven ikke længere er tilstede, og vi må derfor drage den nødvendige konsekvens deraf og må kræve en ny lønningskommission nedsat. Vi er klar over, at det vil tage en rum tid, inden en sådan kommission kan afgive betænkning, selvom opgaven denne gang vil blive af mere begrænset karakter end sidst. Men tjenestemændenes økonomiske forhold er takket være den almindelige inflatoriske udvikling, vi er ført ind i, af en sådan beskaffenhed, at hurtig hjælp er påkrævet. Selvom jeg som sagt erkender, at det foreliggende lovforslag imødekommer et principielt krav fra vor side, må vi alligevel insistere på, at det i udvalget undergår virkelige forbedringer.

Jeg erkender, at det er lykkedes den højtærede minister som den dygtige forhandler, han er, at holde selve 1946-loven intakt under forhandlingerne, og han har kunnet indskrænke sig til at give indrømmelserne over en midlertidig lovgivning. Fra vor side anser vi det imidlertid for nødvendigt at drage konsekvensen af prisudviklingen siden lovens gennemførelse; det bliver efter vor opfattelse derfor nødvendigt at overføre al regulering siden 1946 på procentbasis og lade fremtidig regulering ske på samme måde.

Ved forhandlingerne i 1948—49 rejste mit parti meget stærkt kravet om, at pensionisterne skulle ligestilles med tjenestemændene. I 1948 fik de efter ministerens

forslag 50 pct. af det midlertidige tillæg, tjenestemændene fik; i 1949 havde ministeren bøjet sig for den fremførte kritik og havde strakt sig til vort subsidiære krav, nemlig 70 pct. Nu tror jeg, tiden er inde til at gøre en gammel uret god. Vi må derfor nu som tidligere insistere på, at der tildeles pensionisterne samme tillæg, som de aktive tjenestemænd får. Pensionisterne har ikke for meget at leve af, stedtillæg får de ikke, skønt de i dag ikke som tidligere kan flytte hen til de steder, hvor det er billigst at leve, på grund af de vanskelige boligforhold, vi har for tiden. Mon ikke det skulle være muligt *nu* at samle det høje ting til enig handling i denne sag?

Mit parti er endvidere tilhænger af lige løn for lige arbejde. Dette standpunkt forfægtede afdøde kommandør Westermann stærkt i lønningskommissionen, og på det standpunkt står vi stadig. I forlængelse heraf er vi modstandere af den særbehandling, der bliver samgifte tjenestemænd til del. Jeg har ved tidligere lejligheder rejst disse problemer, men har ikke kunnet finde tilslutning til de synspunkter, jeg fremførte. De må, om ikke før, finde deres endelige løsning i den kommende lønningskommission. I alt fald noterer vi med tilfredshed det fremskridt, der er sket ved, at skellet mellem gifte og ugifte nu føres ned til 30 år, men vi skal videre frem ad samme vej.

Jeg nævnte før, at det var lykkedes den højtærede minister at udstyre sin indrømmelse til vort principielle synspunkt om procentregulering med en skønhedsplet. Jeg tænker på det loft, ministeren har lagt ved en grundløn på 7 500 kr. Jeg tror, vi i udvalget skal gøre et forsøg på at få fjernet denne skønhedsplet. Den enkle sandhed er vel, at det ikke først og fremmest er en økonomisk betragtning, men mere en politisk overvejelse, der har forledt ministeren til at anbringe denne plet på sit forslag.

Man vil af det, jeg her har fremført, forstå, at mit parti har væsentlige indvendinger at gøre imod det foreliggende forslag og ønsker en grundig drøftelse af det i udvalget.

For en halv snes dage siden er der til medlemmerne af rigsdagen blevet omdelt en tryksag, en lille peje, som jeg ønsker at henlede den højtærede ministers opmærksomhed på. Jeg hentyder til lektor Rubin-